

Ἔτος ἀριθμοῦμεν πρῶτον
εἰς τὴν πάλαι γῆν τῶν φώτων

ΣΠΙΘΑ

(Τὴν «Σπίθα» βγάζουμε καὶ διαλαλούμε
τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας
κι' ἀπ' ὅλους θέλουμε γρήγ' ποστήσει
γὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπο μας.)

Ἡ Συντροφιά

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Ἡ Συντροφιά τῶν ἑνδεκα
τῇ «Σπίθᾳ» μας συντάσσει
κι' ὅ,τι κακὸν ἐστὶν τόπῳ μας
σατυρικῶς πατάσσει.

Δέκα καὶ πέντε σήμερον μετράμε
τοῦ Μαρτίου καὶ ὅλοι ὅτι
σπείτουμερ' ἀκούμε φασου-
λίου... καὶ ἐνεκατοῦ κρύου.

Δέκατο τρίτο νούμερον
τὸ φύλλό μας μετράει
κι' ἡ Συντροφιά τὸ Δῆμαρχον
ποῦ λείπει χαριεταί.

Κοροϊότητι εἶναι ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάχῃ τὸ γριφεῖν ὅτι
μέρος ὅπου βρίσκεται
τὸ «Νέον Πρακτορεῖον».

ΤΟ ΨΩΜΙ

Στὸν οὐρανὸν ὕψλ' αὖ ὄρμη
ἀνέθηκε ἓνα ψωμί
κι' ὥς ἐμαθεύτη, μονομετῆς
ἔτρεξε κόσμος καὶ ντυνυγῆς

Καὶ εἶπαν ὅλοι μὲ κτύμῳ
μετρίαναι τὸν ὕψωμόν
σὲ σφαῖραν ἀνῆλθες ὕψλ' αὖ
κατέβη κάτω τσεπελὶν

Μὴ δὲν ἀλλιάζει τὸν χιτῶνα
κι' ὅλο ψηλότερον τραβᾷ
λές κι' ὄρκο ἔδωκε τρανὸν
νὰ πῇ ἐπὶ τὸν ἑδδομένο οὐρανόν!

Στὴ σὺνεφ' αὖ ὕψλ' αὖ ὄρμη
ἀνέθηκε ἓνα ψωμί
κι' ὅπως τὸ βλέπει ὁ λαὸς
τοῦ λυεταί ὁ... ἀρχιός.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλοῦνται εἰς ἐκπάσης
αἰτίας ὁφείλεται πρὸς τὸ Δημόσιον
ὡν χρεῶν καὶ χορήσεων 1919 ἕως
καὶ 1923 ὅπως σπεύσωσι καὶ
πληρώσωσι ταῦτα μέχρι τέλους
Μαρτίου, καθότι ἐξηντηλήθησαν τὰ
ἀποθέματα καὶ τὸ Κέντρον ἀδυνα-
τεῖ νὰ νηστεύῃ....

Ἡ καμήλα τοῦ Σουλτάνου

(ἀφιερώνεται σὲ κάποιον συνάδελ-
φον ποῦ φοβερίζει).

Μιά φορά, πρὶν ἀκόμα γίνουν τὰ σημερινὰ
κανόνια, ποῦ τ' ἀφήνουν οἱ στρατοὶ καὶ φεύ-
γουν, ἓνας Σουλτάνος εἶχε μιὰ καμήλιν, ποῦ
τὴν φόρτωνε ὅν' κανονάκια καὶ πήγαινε στὸν
πόλεμο.

Πάνω ἀπ' τὴν ῥάχη τῆς καμήλας ἔβαζε φω-
νὰ στὰ κανόνια καὶ βομβάρδιζε τοὺς ἐχθρούς
του. Πέρασαν χρόνια, γήρασε ἡ καμήλα, καὶ
τὴν ἄφησε ἐλεύθερη ὁ Σουλτάνος, μ' ἓνα φερ-
μιάνι στὴ πλάτη της ποῦ ἔγραφε ὅτι: Αὐτὴ
ἡ καμήλα εἶναι ἐλεύθερη νὰ γυρίσῃ ὅπου θέ-
λει, νὰ μπαίγῃ ὅπου θέλει, νὰ τρώγῃ ὅ,τι θέ-
λει, χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαίωμα κανεὶς οὔτε νὰ τὴν
διώξῃ, οὔτε νὰ τὴν πειράξῃ, οὔτε νὰ παραπο-
νεύῃ ἐναντίον της.

Ἐπὶ τοῦ λοιποῦ ἡ καμήλα τὸ φόβητρον τῶν
καὶ τῶν ἀπαρτίων, καλυβιδῶν κ.λ.π. Μιὰ μέρα
μῆκε σ' ἓνα κῆπο ἐνὸς φτωχοῦ κι' ἄρχισε νὰ
τρώγῃ καὶ νὰ τσαλαπάτῃ τὴν καρπούζιν καὶ
πεπόντιν, ἐνῶ ὁ καὶ μὲνος φτωχὸς ἰδιοκτη-
τῆς, παροῦς τὰ μαλλιά του ἀπ' τὴν ἀπει-
σία ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν διώξῃ. Βα-
λικά διαταγὴ καὶ ἡ... καμήλα λυμένη, ἐπὶ
τέλους ἀναγκάσθηκε νὰ πᾶν ἓνα γαστρονομικόν
ποῦ εἶχε σὴν καλύβαν τοῦ νὰ τὸν κτενᾷ.

Γυρίζει τότε ἡ καμήλα καὶ τὸν ῥωτᾷ:

— Γιατί κτενᾷς τὸν τερεκί;

— Γὰ νὰ φοβηθῇς νὰ φύγῃς μονάχη σου χω-

ρὶς νὰ σὲ διώξω, τῆς ἀπαντᾷ ὁ φτωχός.
— Κακομοίρη μου, τοῦ λέγει ἡ καμήλα, ὅτῃ
ῥάχη μου βροντοκοποῦσαν κανόνια, καὶ τώρα
νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τὸν τερεκί σου;

Ὁ φτωχὸς νοεῖται

«Βούρδουλας»

Ὁ Τζανέτος κι' ὁ σιόρ Ντάντης
συζητοῦνε θαυμασίως
κι' ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
δημοσίᾳ ἐξαισίως.

Τζανέτος: Καλὴ σου μέρα, Ντάντη μου...

Σιόρ Ντάντης: Τί γίνεσαι Τζανέτο;

Τζανέτος: Μωρὸ δὲν μοῦ λές καὶ τὰ στοιχεῖα
μᾶς πολεμῶν ἔφετο;

Χάσιμο κόσμον ἔκανε
βροχὴ κι' ἀστροπεῖκια
ὀλονυκτίς κι' ἐνόμιζες
πὼς πέφτανε ντουφέκια.

Τί διάολο, σιόρ Ντάντη μου,
μ' αὐτὸ τὸ καλάνταρι
ἔλος ὁ κόσμος θὰ χαθῇ
γιατὶ θεὸς νὰ ποντάρῃ.

Δὲν εἶδες ὅπου βγάλανε
πολλοὶ τὰ πανοφώρια
κι' ἐπάφανε ὅτι σπῖτι τους

νὰ τρών' καπεντεφιόρια;
Γελάστηκαν ἀπ' τὸν καιρὸ
κι' ἀπὸ τὸ νέο μῆνα
ποῦ ὑπόσχεση τοὺς ἔδωσε

πὼς θὰ τὰ πᾶν φῖνα.
Μὰ τώρα ποῦ τὸ κροῖο του

μέσ' τὴν καρδιά μᾶς πιάει
τρέχει ὁ καθένας σπῖτι του
καὶ πανοφώρι βάνει
διάολος νάμπηκεσά τους

σὲ κειοὺς ποῦ μᾶς γελάσανε
καὶ νέο καλάνταρι
μᾶς ἐπαρουσιάσανε.

Χειμῶνας τώρα γὰ καλὰ,
σιόρ Ντάντη μου, ἐμπῆκε

κι' ὅλο τὸ «μπᾶσο πόπολο»

μπελᾶς μεγάλος βροῖκε.

Σιόρ Ντάντης: Μεγάλοναί τὸ δικηρό σου
μέ τοῦτο ὅδ' τὸ χάλι
ὅπου σκοτίζει ὅλων μας,
Τζανέτο, τὸ κεφάλι.

ὕπομνη χρειάζεται

ὥς τὴν ἡ ἔρα ἐκείνη

ποῦ σὴν Ἀρχὴ τὸ κόμμά μας

θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ μείνῃ.

Γιατὶ ἄμα ὅτι πράγματα

ξανάρθουμε μὲ μπρό

θὰ ἴδῃς πὼς σ' ὅλα σύμφωνοι

θὰ μένουμε κι' οἱ δύο.

Κι' ὅχι ὅπως σήμερον ὁ καιρὸς

νὰ μᾶς πολυσκοτίζῃ

γιατὶ τὸ καλάνταρι μᾶς

τὸ Μάρτη μᾶς φοβερίζει

Τζανέτος: Ἀς μείνῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα

καὶ μέσ' τῇ Δημοσσίᾳ

ἃς ἔρθουμε γὰ μιὰ στιγμὴ

ποῦ ἡ ὑπηρεσία,

Δὲν ξέρεί τί τῆς γίνεται

μ' αὐτὸ τὸ Δημαρχό της

ποῦ γίνεκε «περιγηγητής»

καὶ συγχροταξειδιώτης.

Πῆγα γὰ κείνο τὸ χαρτί

προχτές εἰς τὸ γραφεῖο

κι' ἔμαθα πὼς ὁ Δήμαρχος

λείπει ἀπ' τὸ Δημαρχεῖο.

Τοὺς εἶπα τὴν ἀνάγκη μου

κι' αὐτοὶ γὰ ταβερνάρε

μὲ ἄλλαν ποῦ δὲν εἶχε

τὸ τί κρασοὶ θὰ πᾶν.

Στὰ ὕστερα μοῦ εἶπανε

νὰ πάω σὴν Ἀθήνα

νὰ βρῶ ἐκεῖ τὸν Δήμαρχον

ποῦ τὰ περναίει φῖνα

Κι' ἀμέσως τὴν ὑπογραφή

θὰ βάλῃ ὅτι χαρτί μου

ποῦ νὰ σοῦ πᾶν πηγόμωνα

ἀν' ὀχόντανε μαζί μου.

Σιόρ Ντάντης: ὦ! Μὴ σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι

τὸ πρᾶμ' αὐτό, Τζανέτο,

ποῦ σοῦ τυχαίνει ὅτους Κορφοὺς

ποδοῖδες μονάχα ἔφετο.

Σὲ μᾶς ποῦ τὰ γναρίζουμε

ἀπὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα

μᾶς φαίνεται πὼς παίρνουμε

μαζὺ του τὴν μετερίνα.

Τζανέτος: Γι' αὐτὸ λοιπὸν νὰ φάσκελο

εἰς ὅλους σας ἀξίζει....

Σιόρ Ντάντης: Σ' εὐχαριστῶ. Τὸ Δῆ-

μαρχο

αὐτὸ δὰ μοῦ θυμίζῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΗΛΕΥΡΗΣ

Κεκοιμήσε καὶ τὸν ἀδελφόν Πέ-

λαγία, ποῦ, ὅτι ἐπὶ τὸ ψαλμὸν τοῦ

ἐξ Ἀθηνῶν ταξιδιού μου καὶ ἐπα-

ναλαμδάνω τὰς ἐργασίας μου ἀπὸ

σήμερον ἐν τῇ ἐκνυτῇ Ἀγγλικῇ.

Φαρχα κείνου Νέχ μου Κληνική.

ΕΓΓΡ. ΚΑΡ. ΚΑΛΟΣ

Ὀδοντογ. κτερός

Σ Π Ι Θ Α

1925

Χίλια ἐνθαλάσσια εἴκοσι
καὶ πέντε ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ῥωμηοὶ σκοτώνονται
γὰρ κόμματα ἀφρόνως.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ «Σπίθα» μας
βδομαδιαία θάναται
καὶ ὅσοι τὴν διαβάζουνε
ἵνα γέλοια θεὸν ἴδωσι.

Τὸ φύλλο ποῦ πουλιέται
κ' ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Λεπτὰ πεντὰ θὰ πουλιέται
τὸ φύλλο μας ἵνα γὰρ ἀγορά
ποῦ σὺν κ' αὐτὸ δὲν ἐκναυγῇ
ἵνα γὰρ κερκυρα καμὰ φορά.

Συνδρομῆς γὰρ ἔνα χρὸν
καὶ γὰρ ἔξῃ μῆνες
μὲν.

Γιὰ ἕνα χρόνον εἴκοσι
δραχμοῦλες θὰ μετρήσῃ
ἐκείνος ποῦ ἵνα «Σπίθα» μας
συνδρομητὴς θὰ γίνῃ.
Κ' ἂν γῇ καὶ ἐξάμηνος
συνδρομητὴς νὰ μείνῃ,
δραχμοῦλες δέκα μοναχὰ
ἵνα χροιά μας θ' ἀφίνη.

Ἐπιστροφές, χειρόγραφα
καὶ γράμματα ἀπ' εὐθείας
νὰ στέλνουνται ἵνα «Σπίθα» μας
δίχως ἀργοπορίας.

Ὅσοι γὰρ τὰ παράπονα
τῶν ὑποστηρικτῶν μας
—κ' αὐτῶν τῶν δικαστῶν μας—
ζητοῦμε ἀπὸ προσηγορίας
ἐπισκεψὲς τὴν κρίσιν
κ' εἴσι ποῦ λέτε ἡ «Σπίθα» μας
χρόνια πολλὰ θὰ ζήσῃ.

Συνδρομὴ Ἑξωτερικοῦ Ἀ' Ἰ
» Ἀμερικῆς, Δολλάρια 2

Ὅποιος τὸ φύλλο μας κρατεῖ
καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει
λογίζεσθαι συνδρομητὴς
καὶ δίχως νάχη κεφί.

ἘΡΑΛΛΑ περασμένα
μὰ δραχμὴ τὸ ἕνα.

ἘΥΛΛΑ περασμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὰ δραχμὴ τὸ ἕνα
εἰς τὸ χέρι θὰ μᾶς σκάσῃ.

Ῥυμὸς καὶ δόξα στὸ ψωμί,
πῶχε, ὑψηλὴ τιμὴ

Π' ἀτήμια καὶ διαμαντικά,
χρυσάφια καὶ πολεμικά,
εἴται ποικυμμετερο,
ψωμί μου, στὴν ἀκρίβειαν.

Με εἶκτο καὶ με δάκρυα
εἰς τὴν ὥρην νῆσο
ποῦ γὰρ, ἄχ, θεοὶ καὶ μοῖρα
τοῦ ἔξῃ νὰ θεωρησῶν.

Μετρητὰ τὰ φρονεῖν ἐπὶ τῶν
παῖδων, γυναίκας, γέροντες
καὶ ταῖς κοιλούρας, κάταξαν
ἐχθρὸς τὸ μεσημέρι.

Με γλυκὰ μὲν καὶ ἔσπασα,
μὲ πόθο καὶ λατρεία,

καὶ ἐπαίξε τὸ τομπουρά
ἡ δουτυχὴς κοιλία.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ μπαζάλικο
δασκάλοι, μαθητοῦδια
μέ θανασμὸν κυττάζανε
περήφανα μαστουρία.

Με λυσσασμένη βρεῖ
εἶδα καὶ παραμάναις
ποῦ στρατιώταις ἐβλεπᾶν
κοιτώντες κουραμάναις.

Πλούτη, πατάδες, ἄρχοντες
φτωχοὶ καὶ γαλατῶδες
Τσακωνόνταν γὰρ μὴ λεπτὴ
καὶ δούλαι, καὶ κυράδες.

Ἀπὸ πιστοῦς καὶ ἀπιστοῦς
ἡ Ἑκκλησία γεμίζου
τώρα, γὰρ τὸ ἀντίδωρο,
καὶ τὸν πατὰ σαστίζου.

Οἱ ἱερεῖς τῶν χιλιαστῶν
γὰρ δέκα παξιμάδια
γινῆκαν ἀντιχιλιασταί,
κ' ἀφῆκαν τὰ δολλάρια.

Ὁ γυῖς μου ἐπαντρεύθηκε
κ' ἐπῆρε τὴν Μαυρίττα,
καὶ γὰρ περὶ τοῦ δώσανε
μὴ σασκί γαλιέτα.

Ἡ θεία μου στεφάνωσε
τὸ Τζῶν καὶ τὴν Ἀννέττα
καὶ τὸν πατὰ ἐπληρώσε
μὲ μὴ μουχλια μπινέττα.

Γιὰ δῶρο σ' ἕνα φίλο μου
στὴ χροσινὴν τοῦ ἐπέτειο
τοῦ ἔστειλε περήφανα
ἕνα ζεστό τζαλιέτο.

Νὰ καταφέρῃ μὴ σκληρῇ,
ὠραιοτάτῃ κοκκίτῃ
ὁ μορφοῦς τῆς ἐστειλε
μὴ ζερὴ μπομπούτα.

Ὁ ἀνεψιὸς μου ἔλαβε
μὴ θεοὶ καινούργια
καὶ γὰρ μισθὸ τοῦ δίνουσε
πεντέμισθι κουλούρια.

Ἐνας ρονιὰς ἐγλύτωσε
ἀπὸ τῆς καμινιοῦλα
δίνοντας εἰς τὸ Δῆμιο
μισμύτη φραντζόλα.

Ἐγὼ προχθὲς ἐγίόρταξα
κ' ἀπ' τὸν Ἀριστυτέλη
ὡς δῶρο πολυτίμητο
ἔλαβα ἕνα καρδέλι.

Ποκάτω ἀπὸ ἀρχοντικά
κύριοι καθὼς πρέπει
μαζεῦσαν ἀκαμπούκοῦνα
θεῖ μου, κάνεις τί βλεπεί!

Στοὺς Μπολσεβίκους τὸ Κάρλ Μαρξ
στέγνωσε κάμουν πῆττα,
ρούστικη δέντια δεκ' ἀταχὰ
καὶ μὴ τηγανίτα.

Τὸν ἀρχηγὸν τοὺς τὸν τρανὸ (!)
Βούλγαρο Μπεναρογια
στέγνωσε κάμουν καπαμά,
καὶ μὴ καμπεντεριόρια.

Ἄνω σγῶμεν τὰς καρδίας,
κ' ἱκετεύσωμεν τὸ θεῖον,
ταῖς προσέβαικε τοῦ θεοῦ
νὰ φηγήνην τὸ ψωμίον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ
ΕΡΩΤΗΡΗΤΗΡΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

Ἐκ τρίτου ἐπανερχόμενος
οἰκτεῖρω ἀνενώτως
τοὺς κοπροσκόλλους τοῦ θανάτου

ποῦ θανόνουσι σὲ χίος

Παρ' ὅλη τὴν ἀποκρήν,
τὸ δόλιο καρναβάλι
ἐν ταῦτοις ἡ Γαρίττα μας
θόσκι ἵνα ἴδω χάλι.

Ἐνὼ μουζέτα προῦθαλα
ἐγκαίρως στὴ πλατεῖα
καὶ ὁ καθεὶς ἐνάρκωνε
καὶ λῶσσα μὲ μανία.

Καὶ χορευτῶδες καὶ γοητές
καὶ νηές καὶ ἄρσεναιάδες
ἵνα ἡ Φουαγιέ ἐπῆγειναι
ντυμένον μασκαράδες.

Καὶ πλεῖστοι ἐθαυμάζανε
πολλῶν τότε τὰς στίσεις
καὶ μποτονιέρες καὶ λουρίξ
καὶ γάμπες καὶ φάσεις.

Στοὺς Θύμους τὰ λημέρια μας
ἡ νύκτα ἐπεκράτει
καὶ ὁ καθεὶς χιλιαστῆς
τὴν μπόζα τοῦ ἐκράτει.

Οἱ καθιλένες ἄντιδες
ἵνα κούκινες κερρότες
ζητοῦσαν μίστικα καὶ αὐτές
νὰ γένουν μασκαράδες.

Καὶ ἔβλεπε Θύμους καὶ τροκυλούς
καὶ διαφόρους γαλιέτες
μ' ἄδικα φροῖν στωϊκῇ
νὰ κάνουνε καντάδες.

Τὸ χροῖν πέφτει ἄπειρο
ἐχθρὸν καὶ ἡ Σιγάρια
τὸ πρῶτο δέντη ποῦ ἵκαε
νὰ δείξῃ τὴν ἀντίαν.

Ἐῖναι ὁ πρόλογος αὐτός
τῆς πρώτης τῶν σοφίας
καὶ σύνδεσμος συμπλεκτικός
τοῦ Μάρκου τῆς βλακείας.

Καὶ χιπουλῶδες ὁ χορὸς
καὶ Ζιχολέμη πεῖρα
δὲν ἤρκεσε πρὸς τὸ παρὸν
νὰ τοὺς ἀλλάξῃ μοῖρα.

Κοινοσκοῦδες ἐκκουστός
τὸ δρόμο τοὺς ζηλέφας
καὶ πλεῖστα ἡμερονοῦντα
πρὸς χροῖν τοὺς νηστεύσας.

Τὸ Θύμιο κουτοπόνηρα
ἐρώτησε μὴ τάχα
ἐπλουτίσε ἀπ' τὸ πονηγί
ποῦ τοῦδρηκε ἡ Βλάχα.

Καὶ τὸ θοῦνὸ καὶ τ' ἄβολα
κ' ἡ Βλάχα χλομπερῶει
καὶ ὁ σκαῦλος τοὺς ὁ τειπεινός
χρυσάκι τοὺς μετρίαι.

Μετρητὰ τὰς ἐποχῆς
τοὺς πᾶνους, τοὺς φοδίζου
καὶ τοὺς ζητᾶν δολλάρια
καὶ τὸ μαχίρι γγίζου.

Καὶ κουτεντές τὸν κουτεντέ
ῥωταίε τί θὰ γένῃ
στὸ ποῦ θὰ καταλήξουνε
καὶ τί θὰ ν' ἀπογένη.

Καὶ πῆς μου το νὰ σοὺ τὸ ποῦ
καὶ δὸς τοῦ πᾶν καὶ ἔλα
κάτσε καὶ χ... ἵνα θοῦνὸ
καὶ ἀφοῦ τοὺς χ... γέλα.

Ἰδοὺ τὸ πᾶν διαλύεται
καὶ μπᾶνει καλοκαίρι
καὶ τὸ μυαλὸ ζεσταίνεται
καὶ ἄς τὸ φουτᾷ τ' ἀγέρι.

Καὶ στρέβουν καὶ καλὰ γερὰ
καὶ τὸ μυαλὸ λοιδώρει
καὶ γίνεσαι καὶ αὐτὸ ξυνο
καὶ ἵνα ἴδω καὶ λερώνει.

Ἐκ τῆς ἐποχῆς καὶ γυρνᾷ
τοὺς χιλιετοὺς πρὸς τὸ παρὸν
καὶ τοὺς ἀφῶν ὑγείαν
φοδούμενος τὸν καλὸν καὶ
μὴ πᾶσι ἀντιπᾶν....

Γα. Ἡστοιώτης